

ת"פ 62761/08/22 - מדינת ישראל, יחידת תביעות שלוחת חדרה נגד דגו קסאון

בית משפט השלום בחדרה

ת"פ 62761-08-22 מדינת ישראל נ' קסאון(עציר)

בפני	כבוד השופטת נורית הרצמן אבי-יצחק
בעניין:	המאשימה
	מדינת ישראל
	יחידת תביעות שלוחת חדרה
	ע"י עו"ד שגיב אמיר
נגד	
הנאשם	דגו קסאון
	ע"י עו"ד דן גלעד - סגוריה ציבורית

גזר דין

רקע עובדתי

1. הנאשם, יליד שנת 1992, הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן, במסגרת הסדר טיעון דיוני שלא כלל הסכמה לעניין העונש, בעבירות הבאות: התחזות כעובד ציבור, עבירה לפי סעיף 283(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, (להלן - **החוק**), ניסיון להסגת גבול פלילית, עבירה לפי סעיף 447(א) יחד עם סעיף 25 לחוק, וכן בשתי עבירות של החזקת אגרופן או סכין שלא כדין לפי סעיף 186(א) לחוק.
2. לפי עובדות כתב האישום המתוקן, בתאריך 26.8.22 בסמוך לשעה 7:40, דפק הנאשם בחוזקה מספר רב של פעמים בדלת דירתה של גב' מ.ק. (להלן - **המתלוננת**) המתגוררת בבנין בחדרה. כאשר פתחה המתלוננת את הדלת התחזה הנאשם בפניה כעובד ציבור - עובד המשרד לביטוח לאומי, והתיימר כי מכוח תפקידו עליו לעשות פעולה או להיות נוכח במקום. הנאשם ניסה להיכנס לתוך ביתה של המתלוננת אך האחרונה טרקה מיד את הדלת והזעיקה עזרה. בכך ניסה הנאשם להסיג גבול כדי לעבור עבירה. בהמשך, כעשרים דקות לאחר האירוע המתואר לעיל, זיהו השוטרים את הנאשם ברחוב סמוך, וכאשר הבחין אחד השוטרים בסכין בכיסו, השליך הנאשם את הסכין אל עבר השיחים הסמוכים. לאחר מכן, בטרם עליית הנאשם לניידת המשטרתית, בוצע חיפוש על גופו ונמצאה סכין נוספת מוסלקת בתחתוניו.

תמצית טיעוני הצדדים לעונש

3. **ב"כ המאשימה** עמד בטיעונו על הערכים המוגנים שנפגעו מביצוע העבירות, בין היתר פגיעה בשמירה על שלטון החוק ופגיעה בשלוות נפשה של המתלוננת. הוגשו תמונות שני הסכינים שנתפסו אצל הנאשם **(ת/3)** וב"כ המאשימה התייחס לפסיקת בית המשפט העליון לגבי תת תרבות הסכין שיש להילחם בה.

המאשימה עתרה לקביעת מתחם ענישה הנע בין 8 ל - 18 חודשי מאסר בפועל. לגבי הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, התייחסה המאשימה לעברו הפלילי של הנאשם (גיליון הרישום הפלילי **ת/1**) שלחובתו הרשעה מינואר 2020 בעבירות של שוד בנסיבות מחמירות לפי סעיף 402(ב) לחוק וניסיון לשוד בנסיבות מחמירות. המאשימה טענה כי המאסר על תנאי שהוטל בתיק האמור - ת"פ 7495-05-19 (מחוזי חיפה) 12 חודשים למשך 3 שנים בתנאי שלא יעבור עבירות אלימות מסוג פשע או עבירת רכוש מסוג פשע לפי חוק העונשין - הינו בר הפעלה. ב"כ המאשימה טען כי במקרה דנן הנאשם במעשיו עבר עבירות אלימות, ועל כן יש להפעיל נגדו את התנאי הנ"ל במצטבר. לאור כל האמור, עתר למקם את הנאשם בחלקו התחתון של המתחם ולהטיל עליו עונש **שלא יפחת מ - 10 חודשי מאסר בפועל**, ובנוסף להפעיל במצטבר את המאסר המותנה, לצד ענישה נלווית ופיצוי למתלוננת. ב"כ המאשימה תמך טיעונו בפסיקה הן לעניין העונש ולעניין הפעלת התנאי.

4. **ב"כ הנאשם** התייחס לנסיבות ביצוע העבירה וטען כי יש לחלק את המקרה מושא כתב האישום לשני חלקים שונים, הראשון - המתייחס להתחזות הנאשם כעובד ציבור וניסיון להסגת גבול והשני שעניינו החזקת סכין, וזאת מאחר שהנאשם נתפס ובחזקתו סכין רק כעבור 20 דקות מהאירוע הראשון. עוד הדגיש ב"כ הנאשם כי כתב האישום אינו קושר בין החזקת הסכין לבין עבירות ההתחזות והניסיון להסגת גבול. ב"כ הנאשם טען כי מדובר באירוע ללא תכנון מוקדם, שהתרחש בעת שהנאשם היה שתוי לאחר שהגיע למסיבת יום הולדת של אחותו המתגוררת באותו בניין ולאחר מכן, כאשר נעצר בידי השוטרים, טייל עם הכלב. לגבי נסיבותיו האישיות, צוין כי הנאשם נמנה על העדה האתיופית, גדל בעזובה ובתנאים מאוד קשים ועתה מתכנן להקים משפחה. ב"כ הנאשם הדגיש בטיעונו את נטילת האחריות על ידי הנאשם בהזדמנות הראשונה ואת העובדה שבכך חסך זמן שיפוטי יקר ערך. **לטענת ב"כ הנאשם מתחם הענישה בגין שני האירועים צריך להתחיל במאסר על תנאי ועד למספר חודשי מאסר בפועל שניתן לרצות בעבודות שירות ועד מספר חודשי מאסר**, והוא עתר למקם את עונשו של הנאשם ברף התחתון של המתחם ולהסתפק בתקופת מעצרו, כ- 5 חודשים. ב"כ הנאשם התייחס בהרחבה בטיעונו לסוגיית הפעלת המאסר על תנאי וטען כי התנאי אינו חל, שכן ביסודותיה של עבירת החזקת הסכין לא טמון רכיב אלימות, ובמקרה דנן החזקת הסכין ע"י הנאשם אינה עולה כדי עבירת אלימות מאחר והוא לא השתמש בה כדי לאיים על המתלוננת או כדי לפגוע באיש. ב"כ הנאשם עמד על כך שהפסיקה חזרה והזהירה מפרשנות מרחיבה מידי של עונשי מאסר על תנאי, הפוגעים בוודאות ובעיקרון העל שאין עונשין אלא אם מזהירים. ב"כ הנאשם תמך את טענותיו לעונש בפסיקה, הן לעניין מתחם הענישה והן בנוגע לשאלת הפעלת התנאי.

5. **הנאשם** בדברו האחרון, נטל אחריות על מעשיו, הביע חרטה והוסיף כי טרם מעצרו הוא היה אמור לעבור הליך טיפולי בגין גמילה מאלכוהול.

דין והכרעה

6. במקרה דנא, מדובר במסכת עבירות המגבשת אירוע מתמשך, שיש לקבוע לגביו מתחם עונש מאוחד. הערכים המוגנים בהם פגע הנאשם במעשיו הם הביטחון ושלוות נפשה של המתלוננת וההגנה על פרטיותה וקניינה וכן השמירה על שלטון החוק בעבירת ההתחזות כעובד ציבור. באשר לעוצמת הפגיעה בערכים, יש להביא בחשבון כי אמנם לא נגרם למתלוננת נזק קונקרטי - פיזי או ממוני כתוצאה ממעשי הנאשם, אך אין ספק שמדובר בחוויה קשה שעוררה במתלוננת פחד, ומעבר לכך ייתכן שעלול היה להיגרם נזק קונקרטי

אילו המתלוננת לא הייתה מצליחה לסגור את הדלת ולהזעיק עזרה. לענין עבירות החזקת הסכין, מדובר בהגנה על שלום הציבור ומלחמה בתת תרבות הסכין, שכן ההנחה היא שאדם המחזיק סכין שלא למטרה כשרה, עלול לעשות בה שימוש ולפגוע בזולת. במקרה זה הנאשם החזיק סכין אחת בכיסו והשליך אותה כשהבחין בשוטרים, בעוד שסכין נוספת הייתה מוסלקת בתחתוניו, כך שנסיבות ביצוע העבירה מצביעות על פגיעה בעוצמה משמעותית בערכים המוגנים.

7. אשר לבחינת מדיניות הענישה הנוהגת, מדובר בתצרף ייחודי של עבירות אשר יקשה לאתר דומה לו. נסקור אפוא דוגמאות לענישה בגין כל אחת מהעבירות בנפרד, תוך לקיחה בחשבון את קיומה של שונות בענישה בין מקרים שונים, בהתאם למכלול נסיבותיו של כל מקרה.

· בת"פ (ק"ג) 46811-11-13 מדינת ישראל נ' מסעוד ביטון [פורסם בנבו] - נידון נאשם אשר הורשע בעבירת הסגת גבול ונגזרו עליו **שלושה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות** ועונשים נלווים נוספים.

· ברע"פ 8181/20 נעים אלקיעאן נ' מדינת ישראל (26.11.2020) דחה בית המשפט העליון בקשת רשות ערעור על עונש של 5 חודשי מאסר בפועל והפעלת מאסר מותנה בן שבעה חודשים בחופף ובמצטבר באופן שהנאשם יישא בסך הכל **שבעה וחצי חודשי מאסר בפועל** ומאסר מותנה, בגין עבירה אחת של החזקת סכין. לענין נסיבות המקרה יצוין כי המבקש נתפס נכנס לרכבו שחנה בסמוך לגדר היקפית של מושב וברכבו החזיק אלה ארוכה, סכין ומסיכה, וכן כי הורשע לאחר שמיעת ראיות.

· ברע"פ 1279/22 דניאל ממן נ' מדינת ישראל (1.3.2022) דחה בית המשפט העליון בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי על עונש של **7 חודשי מאסר בפועל** שירוצו בדרך של עבודת שירות, מאסר מותנה וקנס שהושתו על הנאשם, בעל עבר פלילי (שתי הרשעות בעבירות של פציעה בנשק, גרימת חבלה, התפרצות וגניבה) שהורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של החזקת סכין 'קומנדו' שארכה למעלה מ-15 ס"מ, כאשר לא נטען כי הנסיבות היו קשורות להתרחשות אלימה.

· בעפ"ג (מחוזי מרכז) 9095-02-11 מסארוה בן מוחמד נ' מדינת ישראל (17.5.2011) נדחה ערעור הנאשם על חומרת העונש שהוטל על הנאשם - **6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות**, מאסר מותנה וקנס, שהשית בית המשפט השלום בכפר סבא, בעקבות הרשעת הנאשם, בעל עבר פלילי ישן, שהורשע על יסוד הודאתו בחזקת סכין בעלת להבה של כ-16 ס"מ ברכבו.

· ברע"פ 2932/08 מרגאן נ' מדינת ישראל (12.6.2008) דחה בית המשפט העליון בקשת רשות ערעור על עונש של **חודשיים מאסר בפועל** ומאסר מותנה שהושת על נאשם, נעדר עבר פלילי ולאחר שהוגש בעניינו תסקיר חיובי, שהורשע בעבירה של החזקת סכין.

· בת"פ (אילת) 57386-04-13 מדינת ישראל נ' חדר אלחסוני (7.7.2014) קבע בית המשפט כי מתחם ענישה הולם בגין עבירה אחת של הסגת גבול פלילית נע בין מאסר מותנה ושל"צ ובין 6 חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בעבודות שירות. בית המשפט השית על הנאשם **של"צ בהיקף של 180 שעות**, הארכת מאסר על תנאי ועונשים נלווים נוספים.

8. לאחר שבחנתי את כל האמור לעיל תוך שימת דגש על עקרון ההלימה, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם באירוע זה, בהתחשב במכלול נסיבותיו, **נע בין מספר חודשי מאסר (שאפשר שירוצו בעבודות שירות) ל - 14 חודשי מאסר בפועל** זאת לצד ענישה נלווית.

9. באשר לנסיבות שאינן נוגעות לעבירה, יצוין כי לחובת הנאשם הרשעה קודמת מיום 2.1.20 בשני אישומים - בעבירות של ניסיון לשוד מזוין בנסיבות מחמירות ועבירת שוד בנסיבות מחמירות, אשר בגינה נגזר עליו מאסר בפועל לתקופה של 24 חודשים ועונשים נלווים, לרבות מאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים שלגבי תחולתו ניטשת מחלוקת בין הצדדים, נושא אליו אדרש בהמשך. משקל משמעותי לקולה יש ליתן לכך שהנאשם קיבל אחריות על מעשיו בכך שהודה בהזדמנות הראשונה במיוחס לו ובכך חסך מזמנם של העדים ושל בית המשפט. עוד יש ליתן את הדעת להשפעת אופי העונש ומידתו על הנאשם, בהתחשב בדבריו לגבי כוונתו להקים משפחה ולעבור הליך טיפולי בגין ההתמכרות לאלכוהול.

10. בהתחשב במכלול הנסיבות הללו, אני סבורה כי יש למקם את עונשו של הנאשם בשליש התחתון של מתחם העונש ההולם.

11. **עתה לשאלת תחולתו של המאסר המותנה**, שכאמור נגזר על הנאשם ביום 2.1.20 במסגרת ת"פ 7495-05-19 (מחוזי חיפה) לתקופה של 12 חודשים למשך 3 שנים, בתנאי שלא יעבור הנאשם עבירת אלימות מסוג פשע או עבירת רכוש מסוג פשע לפי חוק העונשין. ההלכה המנחה נקבעה במסגרת ע"פ 49/80 מסילתי נ' מדינת ישראל, פ"ד לד(3) 811, 808:

"...המבחן להפעלת התנאי אינו מבחן טכני-פורמלי אלא מבחן מהותי-עניני. השאלה אינה אם הנאשם הועמד לדין והורשע בעבירה המפורטת בתנאי... אלא השאלה היא אם התנהגותו הפלילית של הנאשם (עליה הועמד לדין והורשע) מקיימת את היסודות של עבירת התנאי..."

... ההשוואה הראויה אינה בין יסודות עבירת התנאי כפי שהיא מופיעה בספר החוקים, לבין יסודות העבירה בה הורשע הנאשם, כפי שהיא מופיעה בספר החוקים. ההשוואה הראויה היא בין היסודות המתקיימים בהתנהגותו של הנאשם, כפי שהורשע עליהם, הלכה למעשה"

בע"פ 1867/00 מ"י נ' גוטמן, פ"ד נד(3) 145, 151, הבהירה כב' השופטת פרוקצ'יה (כתוארה אז) כי:

"הטעם להלכה זו נעוץ במטרה העונשית שביסוד המאסר על-תנאי, קרי: התנאי יופעל אם הנאשם חזר לסורו ועבר שוב את עבירת התנאי, כאשר למושג זה ניתנת פרשנות המבקשת לכלול בתוכו את אותו סוג התנהגות אשר הענישה המותנית הקודמת התכוונה לאסור ואשר מפניו ביקשה להרתיע."

על הלכה זו המרחיבה את גבולות פרשנות המאסר המותנה, בניסיון למנוע התחמקות מהפעלתו על יסוד טענות טכניות, חזר בית המשפט העליון במקרים נוספים בהם הוחלט להפעיל עונשי מאסר על תנאי, על אף היעדרה של זהות מלאה בין עבירת התנאי לבין העבירה הנוספת.

12. השאלה הנשאלת האם החזקת סכין לפי סעיף 186(א) לחוק, בנסיבות המקרה דנן, נופלת בגדר התנאי של עבירת אלימות מסוג פשע. בהינתן שעונש המקסימום הקבוע לצידה של העבירה הינו 5 שנות מאסר, ברי כי מדובר בעבירת פשע, ולפיכך השאלה המוטלת לפתחנו נוגעת לפרשנות המונח "עבירת אלימות". בהתאם לגישתו של השופט לוי, כפי שבאה לביטוי ברע"פ 8188/09 **דבורה נ' מדינת ישראל** (ההדגשות הוספו - נ.ה.א.), יש לפעול לאור עיקרון הפרשנות התכליתית, כדלקמן:

"אמת, יש ובמשפט האזרחי נוהגים כללים, שמקומם לא יכירם כשעל הכף מוטלת שאלת חפותו של אדם. אף יש ממש בטענה כי הדין עשוי להעדיף פירוש המקל עם נאשם על זה המכביד עמו, וזאת נוכח משמעותה החמורה של הרשעה בפלילים. אך כלל אחרון זה אינו מבקש, אף לא יוכל, להסיג את גבולה של דרך הפרשנות הנוהגת עמנו זה מכבר, היא דרך הפרשנות התכליתית. אם יחול אותו כלל, הרי זה אך במקום בו ניסיון לפרש מונח שבדין על רקע תכליתו השיב את פניו של הפרשן ריקם. אין אלה פני הדברים במקרה שבפני... מנקודת מבטה של תורת המוסר אפשר לטעון, כי בכל עבירה יש מן האלימות. אך במישור המשפטי ברי כי אין המונח אלימות (הדגשה במקור - א"ר) מקיף את שלל המעשים המנויים בדיני העונשין שלנו. יש מבין העבירות הקולעות במובהק לגדריה של התנהגות אלימה, ויש אחרות המצריכות בחינה מעמיקה יותר. מבלי למצות אומר, כי שימוש בכוח לשם פגיעה בגופו של אחר, או איום לעשות שימוש בכוח שכזה... הם מן המעשים המצויים בגרעינו של אותו מושג. פלוני, המגלה בדיבורו רצון לחנוק בזרועותיו אדם אחר - וכך עשה המבקש שבפני, נוהג לפי כל דעה מנהג אלים. אמת, לאלימות פנים רבות. קשת המעשים הבאים בגדרה היא רחבה. המבקש להרתיע אדם מפני נקיטתה אפשר כי יתקשה לנקוב - יהא זה מסיבות טכניות או מהותיות - בכל אחד ואחד מבין אלה. אך היטב תהא נהירה לו ההגבלה העקרונית אשר אותה יש להטיל. זה היסוד לנוסח המקיף המשמש לא אחת את ערכאות השיפוט בקובען עונש על-תנאי, והוא ששימש את בית-משפט השלום בענין שבפני".

13. אלימות יכולה אפוא להיות פיזית או מילולית, ואף נקבע על ידי בית המשפט העליון ובערכאות הדיוניות כי גם אקט אלים כלפי רכוש עשוי להיחשב לעבירת אלימות (ראו למשל: ע"פ 49/88 **רוקח נ' מדינת ישראל**, פד"י מ"ב(1) 605 לגבי עבירת הצתה; ת"פ (ת"א יפו) 9169/04 **מדינת ישראל נ' פלוני** (תק-של-10060, 1)2006) לעניין עבירת היזק בזדון כשדובר במי שהשחית בגדיה של זוגתו; ועוד).

14. בע"פ 6420/10 **סלסנר נ' מדינת ישראל** (23.8.11) עסק בית המשפט העליון בשאלה אם איום באלימות במהלך שוד, מפעיל מאסר מותנה שהתנאי בו הוא שלא יעבור כל עבירת אלימות, והכריע כי התשובה לכך חיובית. בית המשפט קבע כי יש לפרש את התנאי לפי עקרונות הפרשנות התכליתית, אך לצד זאת חשוב לשמור על בהירות ודיוק בניסוח התנאי ובהכרעה לגבי תחולתו לצורך הבטחת וודאות, כחלק מעקרון החוקיות לפיו "אין עונשין אלא אם מהירין". כדברי כב' השופט הנדל (ההדגשות הוספו - נ.ה.א.):

"אם אכן יש לפרש טקסט משפטי על פי תכליתו ולשונו - הרי תכלית מאסר על תנאי היא להבהיר ולהזהיר את הנאשם כי אם יעבור עבירה נוספת מסוג מסוים, ניתן יהא להפעיל את תקופת המאסר שהוטלה על תנאי. דרישת המשפט הפלילי תוחמת את הכללים ביחס להפעלת מאסר מותנה. כפי שהבעתי את דעתי בעניין אחר:

"כפי שאל לתנאי להיות מעורפל - אין לפרשו בצורה רחבה עד כדי יצירת סוג של אי בהירות וחוסר ודאות בתשובה לשאלה האם חל התנאי על המקרה אם לאו. כלל העל המנחה בכגון דא הוא ש"אין עונשין אלא אם מהירין" (ראו תלמוד בבלי, סנהדרין נו, ב). בעניין זה מדגיש הרמב"ם את חובת ההתראה בפלילים על פי גישת המשפט העברי: "מה שאמרו חכמים לא ענש הכתוב אלא אם כן הזהיר ולפיכך לא נעניש עונש מן העונשין אלא אחר התראה" (פירוש המשניות לרמב"ם, מסכת מכות, פרק

שלישי, דף י"ג). כוחו של כלל זה יפה בכל מקרה של ענישה, אך נדמה כי הוא נכון ביתר שאת בעונש המותנה בשל מאפייניו. עונש על תנאי הינו במובן מסוים חוזה חד צדדי בין בית המשפט לבין הנאשם. על מנסח החוזה לעשות כן בבהירות ובזהירות. מהותו של התנאי אמורה להיות מובנת לנאשם שהורשע בעת גזירת העונש על תנאי. מובנת - משמעה על דרך הפשט ולא על דרך הפלפול" (על"ע 5674/08 עו"ד אליעזר אבני נ' הוועד הארצי של לשכת עורכי הדין (11.11.2009) [פורסם בנבו]).

כאן, ניתן להניח כי "העברין מן היישוב" מודע לכך שעבירת אלימות מתייחסת מיניה וביה לעבירת השוד בה הורשע, אף אם זאת בדרך הכוללת איום לבצע מעשה אלימות. בבדיקה פרטנית יותר יצוין כי המעשה בו הורשע המערער בתיק שבגדרו הוטל התנאי, דומה באופיו - דרישת נכס באיזמים וגניבה.

15. השאלה האם עבירה של החזקת סכין נכללת בגדרו של תנאי שעניינו עבירות אלימות טרם הוכרעה על ידי בית המשפט העליון, ובערכאות הדיוניות הובעו דעות שונות. לשיטתי, ובכך אני נוטה להסכים עם ניתוחה של כב' השופטת א' פינק בת"פ 19801-05-19 (רחובות) **מ"י נ' מסיל** (18.12.19) העבירה של החזקת סכין כשלעצמה, אינה נכללת בהכרח בגדר תנאי של עבירות אלימות. זאת בהתחשב בכך שבמקרים רבים ההחזקה עצמה מגלמת את העבירה במלואה, גם כשלא נעשה בפועל כל שימוש בסכין. עם זאת, כאשר נעשה שימוש בסכין למטרות אלימות, החזקת הסכין עשויה להיחשב לעבירה שיש בה יסוד של אלימות, אך נראה כי במקרים מסוג זה בדרך כלל תיוחס גם עבירת אלימות קונקרטית בנוסף לעבירה של החזקת סכין. סבורני כי גישה זו מהווה יישום ראוי של המבחן הענייני - מהותי שנקבע בהלכת **מסילתי** ויש בה כדי ליתן מענה מספק לצורך בהעברת מסר בהיר באשר לתחום עליו חולש התנאי בהתאם לעקרון החוקיות, עליו עמד בית המשפט העליון בעניין **סלסנר** הנ"ל (ראו פס' י"ג-י"ח לפסק דינו של כב' השופט רובינשטיין ועמדת כב' השופט הנדל דלעיל).

16. במקרה דנן, אין חולק כי הנאשם לא עשה כל שימוש בסכין כלפי המתלוננת, לרבות לא על דרך האיום. בנסיבות אלה, הגם שקיימת אפשרות תיאורטית שהנאשם הצטייד בסכינים מראש מתוך כוונה להשתמש בהן, לא יוחס לו דבר בהקשר זה במסגרת כתב האישום המתוקן. כך, שמדובר ב-2 עבירות של החזקת סכין המבוססות על ההחזקה עצמה, מבלי שהוכח אלמנט של שימוש בהן למטרות אלימות. לפיכך, ובהתחשב גם במשך המאסר המותנה (12 חודשים) שהפעלתו בנסיבות המקרה הנוכחי עשויה להביא לתוצאה בלתי מידתית, מצב אליו התייחס בית המשפט העליון בהלכת **ריזי** (רע"פ 5798/00 **ריזי נ' מדינת ישראל**, 12.2.2001), לא מצאתי להיעתר לבקשת המאשימה להפעיל את המאסר המותנה.

לאור כל האמור לעיל, לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים לחומרה ולקולה, תוך מתן משקל משמעותי להודאה ולקיחת האחריות מצדו של הנאשם, החלטתי לגזור את עונשו כדלקמן:

א. **7 חודשי מאסר בפועל** שיימנו מיום מעצרו 26.8.22.

ב. **6 חודשי מאסר על תנאי**, שלא יעבור על כל אחת מהעבירות בהן הורשע או כל

עבירת אלימות, לרבות איומים, במשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר.

ג. **התחייבות על סך 2,000 ₪**, שלא יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסרו על כל אחת מהעבירות בהן הורשע או כל עבירת אלימות, לרבות איומים.

ד. **פיצוי למתלוננת בסך 1,500 ₪** אשר ישולם בתוך 3 חודשים מיום שחרורו של הנאשם ממאסרו. המאשימה תמסור את פרטי המתלוננת למזכירות בית המשפט.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה תוך 45 יום.

ניתן היום, י' שבט תשפ"ג, 01 פברואר 2023, בהעדר הצדדים.